

Arrest

nr. 54 705 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2008 werd ingediend door:

O., B. (R.R.: 000)

geboren te (...)

+ echtgenote: T., M.(R.R.: 000)

Geboren te (...)

+ zoon O., M., geboren te Sint-Truiden op 31.08.2005

+ dochter O., Y., geboren te Brussel op 11.01.2007

Allen met nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Allen met adres (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de RW op 25.06.2008. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkenen thans is afgelopen, kunnen zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkenen voorgelegde document, nl. een bijlage 26 voor O., B. kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Een bijlage 26bis wordt immers opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan dus geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder namen O., B. en T., M. en nummer (...) bevat een kopie van een nationaal paspoort van T., M. dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T., M., voegt bij haar aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat haar te vereenzelvigen met ' de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Ook de voorgelegde geboorteakte van O., Y. kan niet door onze diensten weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument. "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.C8). De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde geldt trouwens uitsluitend voor de meerderjarige aanvragers.

Bovendien bepaalt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Ten slotte zegt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 van 30.04.2010 het volgende: " Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

2. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend *“van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vervolgen, ministeriële beslissing genomen op datum van 18 augustus 2010 en aan hen betekend op datum van 28 september 2010, alsook het bevel het territorium te verlaten dat hierop volgde, (...)”*. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een exceptie van onontvankelijkheid op wat de tweede bestreden beslissing betreft: met name het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de beslissing ter kennis is gebracht, bevat. Evenmin bevat het administratief dossier een afschrift van een bevel om het grondgebied te verlaten *“dat hierop volgde”*. Bovendien stellen verzoekers in de *“procedurevoorgaanden”* in hun verzoekschrift dat de bestreden beslissing *“niet (werd) vergezeld door een bevel tot het verlaten van het territorium.”* In de mate de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn gericht tegen een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’, zijn ze bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen. Tenslotte voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*“Met betrekking tot het intern Russisch paspoort van Mevrouw M. T.
De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat*

«Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder namen O., B. en T. en M. en nummer (...) bevat een kopie van een nationaal paspoort van T.M. dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T., M., voegt bij haar aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat haar te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. ”

Het is evident dat deze argumentatie niet gevolgd kan worden.

Inderdaad, ten voorlopige titel, dient er te worden onderstreept dat de twee afgeleverde bijlagen 26 aan de verzoekster, respectievelijk op datum van 1 juli 2005 en 3 augustus 2007, vermelden dat het “M T” betrof, geboren op 27 maart 1986 te A., van Russische nationaliteit.

De gegevens van de Dienst voor Vreemdelingenzaken komen dus duidelijk overeen met de gegevens die op het intern Russisch paspoort van de verzoekster staan.

Inderdaad, tijdens de indiening van haar 2de aanvraag bij de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 3 augustus 2007, heeft de verzoekster een kopie van haar intern Russisch paspoort geproduceerd op naam van “M T” en dus niet op naam van “T”, zoals de Dienst voor Vreemdelingenzaken verkeerdelijk beweert.

Dit document vermeldde dat de verzoekster geboren was op 27 maart 1986 te A. en was vergezeld door een fotografie, fotografie dat deze is van de persoon die, op datum van 1 juli 2005, een 1ste asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Bovendien, kwamen de gegevens die op het intern paspoort stonden perfect overeen met de persoonlijke gegevens die de verzoeker heeft bezorgd aan de Belgische autoriteiten tijdens de indiening van haar twee asielaanvragen.

Er dient dus te worden vastgesteld of de verzoekster gehouden was om ofwel in bijlage bij huidige aanvraag, ofwel te communiceren aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken na het uitgesproken Arrest

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juni 2008, op straffe van haar aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden te zien "onontvankelijk" te verklaren door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, een nieuwe kopie van dit intern paspoort te produceren, document waarvan ze bovendien wist dat ze in het bezit was van deze administratieve autoriteit sinds de maand augustus van 2007 (datum van indiening van haar 2de asielaanvraag) .

Deze vraag roept natuurlijk om een negatief antwoord.

Inderdaad, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

« Volgens de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden, werden de identiteitsdocumenten van de verzoekster niet bij elkaar gevoegd aan de betreffende aanvraag, preciserend dat « de wet voorschrijft dat het bewijs van identiteit gevoegd (sic) moet worden ingediend aan de aanvraag, hierdoor kunnen onze diensten geen rekening houden met het desbetreffende identiteitsdocument dat voorheen werd voorgesteld ».

De Raad werpt op dat een dergelijke voorwaarde helemaal niet voorzien is door het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat vereist als voorwaarde dat "de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument " en dus niet de identiteitsdocumenten die gevoegd werden aan de aanvraag tot machtiging van verblijf. De bestreden akte voegt dus een voorwaarde toe aan de wet, hetgeen een schending is.

Bovendien, is het niet onnodig om de ratio legis van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te herinneren, meer bepaald met betrekking tot het artikel 9bis waarvan sprake, met name het gebrek aan onzekerheid met betrekking tot de identiteit van de vrager ;

volgens de uiteenzetting van de motieven van deze wet, is het "duidelijk aangegeven dat een identiteitsdocument, het is te zeggen een paspoort of een gelijkwaardige reistitel, onontbeerlijk is ; de aanvraag tot machtiging van het verblijf kan slechts onontvankelijk verklaard worden als de identiteit van de persoon onzeker is. Er dient dus te worden vermeden dat de verblijfstitels dienen om de (bedoelde) onduidelijkheid te regulariseren relatief aan de identiteit"

(Kamer van Volksvertegenwoordigers van België, «wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 over de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van het territorium», DOC 51 2478/ 001 van 10 mei 2006, p. 33, vrije vertaling) (Arrest CCE n° 30.293 van 5 augustus 2009).

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, de Dienst voor Vreemdelingenzaken was, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in het bezit van een kopie van het intern Russisch paspoort van de verzoekster en heeft haar correcte identiteitsgegevens aangeduid, op haar bijlage 26bis van 3 augustus 2007, dit op basis van dit document.

Er dient bovendien te worden onderstreept dat deze gegevens perfect overeenkwamen met deze die stonden op de afgeleverde bijlage 26 aan de verzoekster door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op datum van 1 juli 2005, datum van haar 1ste asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten.

In dit opzicht, dient er te worden verwezen naar de motivering van het Arrest n° 33.726 uitgesproken door de IIIde Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 4 november 2009, waarin uitgesproken werd dat:

« Op dat moment, terwijl dat de verzoekster de bewuste identiteitskaart niet heeft geproduceerd tijdens haar aanvraag tot vestiging, maar slechts een huwelijksakte, heeft de Raad vastgesteld dat er voldoende uit het administratief dossier blijkt dat de verdedigende partij niet het bestaan van de bovengenoemde documenten kon negeren, die gedeponereerd werden op de gemeente van Sprimont ten einde het vieren van haar huwelijk te kunnen bekomen en dat ze geen rekening heeft gehouden met alle elementen die in haar bezit waren, die de identiteit van de verzoekster hadden kunnen bewijzen.

De Raad is, bijgevolg, van oordeel, dat de verdedigende partij haar beslissing niet op een geldige wijze heeft gemotiveerd en het geheel van de elementen van het dossier niet in beschouwing heeft genomen, door vast te stellen dat de identiteit van de verzoekster niet op een geldige manier vastgesteld is zonder de redenen te verduidelijken voor dewelke ze van mening was de gevoegde stukken aan het dossier, ter ondersteuning van deze, te mogen neerleggen naast zich. ». (vrije vertaling)

Een identieke redenering moet, mutatis mutandis, gevolgd worden in huidig geval.

Inderdaad, in het geval waar de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwde dat dit intern Russisch paspoort, waarvan ze een kopie hadden sinds de maand augustus van 2007, volstond niet om duidelijk de identiteit van de verzoekster vast te stellen - quod non -, kwam het haar toe, volgens het principe van een behoorlijk bestuur, om de verzoekster en/of haar advocaat, wat dit betreft, te interpellieren, ten einde om haar een ander identiteitsdocument te vragen, in additie tot deze aanvraag en dit intern Russisch paspoort, dat in dit geval, de identiteit van de verzoekster had kunnen vaststellen - op een zekere manier, de logica van de Dienst voor Vreemdelingenzaken volgend.

Welnu, dit is niet het geval geweest, de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt zich tevreden met het nemen van de bestreden beslissing, op datum van 18 augustus 2010.

Door dit te doen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het principe van een behoorlijke administratie geschonden.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat het ten onrechte is dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken geweigerd heeft om te beschouwen dat de identiteit van de verzoekster wel degelijk vastgesteld is geweest op een zekere manier en door het produceren van een identiteitsdocument (meer bepaald, een kopie van haar intern paspoort) voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort dat, wat dit punt betreft, de bestreden beslissing het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 schendt, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de motivering van administratieve akten.

Door het nemen van de bestreden beslissing, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens het principe van een behoorlijke motivering van administratieve beslissingen geschonden, alsook het principe van een behoorlijk bestuur en het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer ze zich uitspreekt, het geheel van de pertinente elementen in beschouwing moet nemen en heeft hierdoor een manifeste appreciatiefout gemaakt.

2°) Met betrekking tot de vraag in verband met de identiteit van het minderjarig kind van de partijen, Y.O.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat:

« Ook de voorgelegde geboorteakte van O., Y. kan niet door onze diensten weerhouden worden als zijn de een identiteitsdocument.

"Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de dager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde " (RVV nr 11.335 van 19.05.2008). De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde geldt trouwens uitsluitend voor de meerderjarige aanvragers. "

Door dit te doen, houdt de Dienst voor Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening met volgende elementen:

- Y.O. is geboren op 11 januari 2007 te Brussel;*
- Ze heeft nooit geleefd in de Federatie van Rusland;*
- Haar ouders, zijnde de verzoekers, waren betrokken in een asielprocedure tussen de 1ste juli 2005 en 10 oktober 2006 en tussen 3 augustus en 25 juni 2008 ;*
- Sinds hun aankomst op Belgisch territorium, zijn de verzoekers er verbleven op een permanente wijze, zijnde, sinds de beslissing tot ontvankelijkheid van hun aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen (25 september 2008), onder immatriculatie-attesten;*
- Y.O. is minderjarig en, zijnde geboren in België, is haar geboorteakte opgesteld door de Belgische autoriteiten, haar moederlijke band is dus helemaal zeker en haar vaderlijke band is vastgesteld geweest op basis van het bestaande huwelijk tussen de verzoekers;*
- Doordat Y. geboren is in België en de leeftijd van 14 jaar nog niet heeft bereikt, mag ze, volgens de wetgeving van de Federatie van Rusland, waarvan ze een onderdaan is wegens haar familiale band, zowel moederlijk als vaderlijk, niet over een intern Russisch paspoort beschikken alvorens de leeftijd van 14 jaar te hebben bereikt. Dit element is zeer goed gekend door de Belgische autoriteiten en, meer bepaald, door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.*

De dochter van de verzoekers zijnde, op de dag van de indiening van huidig verzoek, amper 3 jaar oud, is ze dus in de totale onmogelijkheid, zoals de Dienst voor Vreemdelingenzaken het weet, om ter ondersteuning van voorgenoemd aanvraag tot machtiging van verblijf te produceren of welk identiteitsdocument dan ook, zijnde een intern Russisch paspoort, doordat de minderjarige dochter van de verzoekers eveneens de Russische nationaliteit heeft.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit er voort dat, wat dit punt betreft, de bestreden beslissing het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 schendt, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de motivering van administratieve akten.

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens het principe van een behoorlijke motivering van de administratieve beslissingen geschonden, alsook het principe van een behoorlijk bestuur en het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer ze zich uitsprekt, het geheel van de pertinente elementen in beschouwing moet nemen van de des betreffende zaak en heeft bij gevolg een manifeste appreciatiefout gemaakt.

3°) Met betrekking tot het ontbreken van het produceren van een identiteitsdocument door Meneer B.O.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat:

« Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling in artikel 9bis § 1 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen international paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de RVV op 25.06.2008. de administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt.

Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkenen thans is afgelopen, kunnen zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkenen voorgelegde documenten, nl. Een bijlage 26 voor O. B. kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Een bijlage 26 wordt immers opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf doorgegeven aan onze diensten en kan dus geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden. ».

Welnu, door dit te doen, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan de wet, hetgeen, volgens de voorgenoemde jurisprudentie, een schending inhoudt.

Inderdaad, er dient te worden onderstreept dat, dat in het kader van haar aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden, gegrond op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, de verzoeker uiteengelegd heeft dat hij zelf in een asielprocedure betrokken was sinds 3 augustus 2007 en dat deze procedure nog steeds lopende was op het ogenblik van het indienen van de desbetreffende aanvraag.

Het was dus evident op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden, dat de verzoeker op een wettelijke manier vrij gesteld was van de verplichting om, ter ondersteuning van de aanvraag waarvan sprake, een kopie van een identiteitstitel voor te leggen.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op meerdere ogenblikken aan heeft herinnerd

« het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het territorium, regelt de modaliteiten voor de aanvragen tot verblijf voor meer dan drie maanden die zijn ingediend in het Koninkrijk, waaronder dewelke de verplichting voor de vreemdeling, die dergelijke aanvraag wenst in te dienen, over een identiteitsdocument te beschikken.

De voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006, die deze dispositie heeft ingediend in de voorgenoemde wet van 15 december 1980, vermeldt wat dit betreft wat er dient verstaan te worden onder een "identiteitsdocument", door te onderstrepen dat het aldus duidelijk aangegeven is dat een identiteitsdocument, het is te zeggen een gelijkwaardig paspoort of reistitel, onvermijdelijk is .' de aanvraag tot machtiging van verblijf kan slechts onontvankelijk verklaard worden indien de identiteit van de persoon onzeker is. Deze voorbereidende werkzaamheden voegen hieraan eveneens toe, dat er dient vermeden te worden dat de verblijfstitels dienen om de (bedoelde) onduidelijkheid te regulariseren

relatief aan de identiteit (Parl. Doc., Kamer, gewone zitting 2005- 2006, n° 2478/001, Uiteenzetting van de motieven, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 relatief aan de genomen wijzigingen aan de reglementering met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen, volgend op de inwerkingtreding van de wet van 15. september 2006, bootst de uiteenzetting van de bovengenoemde motieven na en heeft aan dat de nodige identiteitsdocumenten een internationaal paspoort, een gelijkwaardige verblijfstitel of nationale identiteitskaart zijn.

Het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft overigens twee uitzonderingen voorzien op de voorwaarde relatief aan het produceren van een identiteitsdocument en stipuleert dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet in voege is wanneer de asielaanvrager, waarvan de asielaanvraag niet het voorwerp is geweest van een definitieve beslissing of van het indienen van een beroep tot administratieve cassatie, ontvankelijk verklaard conform aan het artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en dit tot op het ogenblik waarop het beroep onontvankelijk is verklaard, en aan de vreemdeling die op een geldige manier blijkt geeft van de onmogelijkheid om zich in België het vereiste identiteitsdocument te verschaffen. » (CCE, Arrest n° 41 140 van 31 maart 2010). (vrije vertaling)

Indien het exact is dat, ongeveer 8 maanden na de indiening van deze aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden, de asielprocedure van de verzoeker afgesloten is door een verwerpsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet op een geldige manier beweren dat de identiteit van de verzoeker « onzeker » zou zijn.

Bovendien, de verzoeker zijnde de man van de verzoekster, hetgeen overigens niet wordt weerlegd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, en door te hebben verbleven met deze en hun twee minderjarige kinderen sinds hun aankomst op Belgisch territorium en een asielprocedure te hebben gevolgd gebonden aan deze van de verzoekster - zijn vrouw -, kan zijn identiteit niet worden beschouwd als zijnde "onzeker".

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft voor welke reden ze beschouwde dat de identiteit van de verzoeker niet voldoende zou zijn vastgesteld.

Door dit te doen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, zijnde de verplichting om administratieve beslissingen te motiveren.

4°)

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens het proportionaliteitsbeginsel geschonden, alsook het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit gehouden is om, wanneer ze zich uitspreekt, alle pertinente elementen van de zaak in beschouwing te nemen.

Inderdaad, enerzijds, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden, gebaseerd op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, waren de verzoekers nog steeds betrokken in een asiel procedure en waren dus, overeenkomstig het voorgenoemde artikel 9bis, wettelijk vrijgesteld om, ter ondersteuning van deze aanvraag, een kopie van een paspoort of van een afgeleverde identiteitskaart door de nationale autoriteiten, te produceren.

Indien het correct is dat de 2de asielprocedure van de verzoekers afgesloten is door een Arrest uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 25 juni 2008, behoort het tot de Dienst voor Vreemdelingenzaken om:

1) de identiteitsdocumenten geproduceerd door de verzoekster tijdens de indiening van haar 2de asielaanvraag in beschouwing te nemen, met name een kopie van haar intern Russisch paspoort (zie supra);

2) in het geval dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt dat de verzoeker na het afsluiten van zijn asielprocedure, een identiteitsdocument moest produceren afgeleverd door zijn nationale autoriteiten, de verzoeker (of zijn Raadsman) te ondervragen ten einde, in de bijzondere situatie van de verzoeker, om te zien of deze laatste in staat was of niet om welk officieel document dan ook te produceren dat blijkt zou geven van zijn identiteit.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich bewust weerhouden heeft om de minste inlichting in te winnen wat dit punt betreft, of het nu aan de verzoeker en/of aan de Raadsman is.

59)

Er dient tenslotte te worden onderstreept dat de bestreden aktes tussenkomen meer dan 5 jaar na aankomst van de verzoeker op Belgisch territorium.

Welnu, de Minister van Binnenlandse Zaken en de Regering hebben publiekelijk beslist dat iedere persoon die het statuut van vluchteling aangevraagd heeft en die geen executoire beslissing heeft gekregen in een tijdsduur van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaand persoon of koppel zonder kinderen) mag worden geregulariseerd, op voorwaarde dat de Minister niet van mening is dat ze een gevaar vormen voor de publieke veiligheid of voor de nationale veiligheid.

(cfr. Explicatieve nota over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 over de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van het territorium, gepubliceerd op de internetsite van de Dienst voor Vreemdelingenzaken)

In huidig geval, zijn de asielprocedures van de verzoekers in behandeling geweest tussen 1 juli 2005 en 10 oktober 2006 en vervolgens tussen 3 augustus 2007 en 25 juni 2008.

Sinds 25 september 2008, zijn de verzoekers onder immatriculatie-attestatie, dit door een beslissing tot ontvankelijkheid van hun aanvraag tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen.

Bovendien, zijn de twee minderjarige kinderen van de verzoekers geboren in België en hebben nooit de Federatie van Rusland gekend.

De dochter van de verzoekers, Y., is overigens schoolgaande sinds 2 september 2009.

Rekening houdende met de lengte van de duurtijd van hun verblijf en de bijzondere omstandigheden van hun situatie (twee minderjarige kinderen geboren in België en een kind dat schoolgaand is sinds 2 jaar op huidig ogenblik), konden de verzoekers op een legitieme manier hopen dat de verschillende voorgelegde elementen in hun aanvraag tot machtiging van het verblijf, in beschouwing zouden worden genomen aan hun juiste waarde, op het ogenblik van de appreciatie van deze door de bevoegde Belgische autoriteiten.

Welnu, hier is niets van aan."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van identiteitsdocumenten of een geldige motivering om verzoekers vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoekers zich beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet die stelt dat er geen internationaal paspoort moet worden voorgelegd in het geval van een lopende asielaanvraag. In de beslissing wordt echter tevens vastgesteld dat de asielprocedure is afgesloten met de arresten nr. 13 075 en nr. 13 076 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 juni 2008 genomen.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet en verzoekers tonen niet aan dat na de arresten uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot hun asielaanvraag een cassatieberoep is ingediend bij de Raad van State. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de vaststelling in de beslissing dat hun asielaanvraag 'afgesloten' is, niet correct zou zijn. Verweerder dient rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij beschikt bij het nemen van de beslissing en stelt bijgevolg terecht vast dat hun asielprocedure thans is afgelopen en zij zich niet meer kunnen beroepen op een documentaire vrijstelling om die reden. Aangezien de arresten van 25 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen definitief zijn geworden, is het motief "*Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkenen thans is afgelopen, kunnen zij zich niet meer beroepen op een*

documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”, niet kennelijk onredelijk. De Raad merkt bovendien op dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij hebben ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren, te meer nu de bewijslast voor het voldaan zijn aan de voorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf, rust op de aanvrager.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar de kopie van het identiteitsdocument van verzoekster, die naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag is overgemaakt en waardoor de identiteit van verzoekster niet onzeker is. Verweerder diende rekening te houden met het door haar ingediende *“kopie van het intern Russisch paspoort”*. Verzoekster meent dat dit volstaat om de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

In de beslissing wordt gemotiveerd: *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder namen O., B. en T., M. en nummer (...) bevat een kopie van een nationaal paspoort van T., M. dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam T., M., voegt bij haar aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat haar te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingediende kopie van een nationaal paspoort dat zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft ingediend en dat aldus in het verleden bij het dossier is gevoegd. Verweerder motiveert echter dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen bewijs heeft ingediend dat toelaat haar te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk.

Waar verzoekster verweerder verwijt dat hij een voorwaarde toevoegt aan de wet door haar te verplichten opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dit keer met een kopie van de identiteitskaart terwijl verweerder het reeds in zijn bezit heeft en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument, kan verzoekster niet worden gevolgd. Immers deze ‘bijkomende’ voorwaarde berust op een verkeerde lezing van de beslissing door verzoekster. In de beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster bij haar aanvraag geen bewijs heeft ingediend dat toelaat haar te vereenzelvigen met het identiteitsstuk.

Verzoekster verwijst naar de bijlagen 26 die haar op respectievelijk 1 juli 2005 en 3 augustus 2007 zijn uitgereikt door de Dienst Vreemdelingenzaken en die haar identiteit vermelden. Zij stelt dat de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken aldus duidelijk overeenkomen met de gegevens van het Russisch paspoort.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat deze bijlagen niet kunnen worden weerhouden als een ‘internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart’ aangezien deze documenten worden opgemaakt op basis van de gegevens die door verzoekster zelf worden doorgegeven. Bovendien stelt de Raad vast, in de mate verzoekster verwijst naar de bijlagen 26 met het argument dat deze stukken verweerder toelieten haar te vereenzelvigen met de titularis van het ingediende identiteitsstuk, dat de bijlagen niet zijn gevoegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De aanvraag ingediend op 27 juni 2008 bevat geen ‘bijlage 26’ op naam van verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat verzoekster de bijlagen 26 heeft gevoegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, waardoor verweerder terecht motiveert dat er geen bewijs was ingediend dat toeliet verzoekster (de regularisatie-aanvrager) te vereenzelvigen met de titularis van het identiteitsstuk. Verweerder merkt in de nota terecht op dat uit het verzoekschrift niet kan worden opgemaakt hoe de link kan worden gemaakt tussen de indieners van de aanvraag om machtiging en het aanwezige identiteitsdocument in het reeds voorhanden zijnde dossier. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het motief *“(…) voegt bij haar aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat haar te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk (…)”* kennelijk onredelijk is.

Verzoekers citeren uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch hebben nagelaten de referenties van dit arrest te vermelden waardoor er geen rekening kan gehouden worden met de inhoud van het geciteerde. Vervolgens citeren verzoekers uit het arrest nr. 33 726 van 4 november 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest betreft een beslissing waarbij de aanvraag tot

vestiging als echtgenote van een Belgische onderdaan wordt geweigerd. Het betreft bijgevolg geenszins een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de Raad geen “*identieke redenering*” kan toepassen.

Verzoekers stellen vervolgens dat volgens het principe van behoorlijk bestuur, verweerder hen diende te interpellieren en hen een ander identiteitsdocument diende te vragen zodat verweerder verzoeksters identiteit had kunnen vaststellen.

De Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij instellen en, indien nodig, deze procedures dienen te vervolledigen en te actualiseren. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat “*Verzoekende partij zelf (dient) te weten welke verplichtingen moeten vervuld worden bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Ze mag zich niet verlaten op de Dienst Vreemdelingenzaken en verwachten dat deze haar zou oproepen om de aanvraag om machtiging tot verblijf te vervolledigen.*”

Verzoekers tonen aldus geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het “*principe van behoorlijke motivering van administratieve beslissingen*” en van “*het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit wanneer ze zich uitspreekt, het geheel van de pertinente elementen in beschouwing moet nemen*”, aan.

Verzoekers betogen dat hun dochter die op de dag van de indiening van huidig verzoek amper 3 jaar was, in de totale onmogelijkheid is om een Russisch paspoort voor leggen.

De Raad stelt vast dat in de beslissing het volgende wordt gemotiveerd: “*Ook de voorgelegde geboorteakte van O., Y. kan niet door onze diensten weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument. “Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RW nr. 11.335 van 19.05.C8). De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde geldt trouwens uitsluitend voor de meerderjarige aanvragers.*” De grief van verzoekers berust bijgevolg op een verkeerde lezing van de beslissing. Verweerder motiveert aangaande de ingediende geboorteakte dat het niet kan worden weerhouden als een identiteitsdocument en bovendien hun dochter betreft “*De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde geldt trouwens uitsluitend voor de meerderjarige aanvragers.*” Dat het kind van verzoekers slechts drie jaar oud was en geen identiteitsdocument kan voorleggen, doet niet ter zake. Verweerder verwijt verzoekers geenszins dat zij geen identiteitsdocument van hun kind hebben ingediend doch het zijn de ouders (verzoekers zelf) die hun identiteit dienen te bewijzen.

Verzoekers tonen aldus geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het “*principe van behoorlijke motivering van administratieve beslissingen*” en van “*het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit wanneer ze zich uitspreekt, het geheel van de pertinente elementen in beschouwing moet nemen*”, aan.

Verzoekers stellen vervolgens dat eerste verzoeker zich kan beroepen op de documentaire vrijstelling omdat op het ogenblik van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de asielpprocedure nog hangende was. Hij heeft hierop gewezen in zijn aanvraag. Op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf was verzoeker op een wettelijke manier vrijgesteld van de verplichting om ter ondersteuning van de aanvraag een kopie van een identiteitstitel voor te leggen. Verzoekers citeren vervolgens opnieuw uit een niet nader bepaald arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad herhaalt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet voldaan dient te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoekers aangegeven situatie valt niet onder deze uitzonderingsbepaling, met name dat op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf de asielpprocedure nog hangende was. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat verzoekers asielaanvraag werd afgesloten op 25 juni 2008. De administratie is verplicht om rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij beschikt op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State waardoor het arrest van 25 juni 2008 van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen definitief is. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”*, toont verzoeker aldus niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt bovendien dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren, te meer nu de bewijslast voor het voldaan zijn aan de voorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf, rust op de aanvrager. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker betoogt dat zijn identiteit niet onzeker is aangezien hij de man is van verzoekster en bij zijn echtgenote en minderjarige kinderen heeft verblijven sinds hun aankomst op het Belgisch grondgebied en hij een asielprocedure heeft gevolgd verbonden aan deze van verzoekster. Verweerder heeft niet vermeld om welke reden de identiteit van verzoeker niet voldoende zou zijn vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist geen kopie van zijn identiteitskaart te hebben ingediend. Integendeel hij bevestigt beroep te hebben gedaan op de documentaire vrijstelling voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het motief: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart (...)”* onjuist of kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Verweerder dient bijgevolg niet verder te motiveren waarom hij de identiteit van verzoeker “onzeker” acht. Door te verwijzen naar zijn echtgenote en kinderen, met wie hij samenwoont en het feit dat hij tijdens de asielprocedure ‘verbonden’ was met het dossier van zijn echtgenote, kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat zijn identiteit ‘zeker’ is. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar de asielprocedure die nog hangende was op het ogenblik van hun aanvraag om machtiging tot verblijf en betogen opnieuw dat verweerder rekening diende te houden met het identiteitsdocument van verzoekster en verwijten verweerder opnieuw geen inlichtingen te hebben opgevraagd aan verzoekers met betrekking tot dit gebrek aan identiteitsdocumenten. De Raad verwijst naar de bespreking hierboven.

Waar verzoekers stellen dat de *“Dienst Vreemdelingenzaken zich bewust weerhouden heeft om de minste inlichting in te winnen”*, en aldus machtsmisbruik insinueren, merkt de Raad op dat zij hun grief beperken tot een loutere bewering. De Raad verwijst opnieuw naar de bespreking hierboven.

Ten slotte wijzen verzoekers op de duur van hun asielprocedures en de ontvankelijk verklaring van hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen sinds 2008, de geboorte van de kinderen op Belgisch grondgebied, het feit dat één van de kinderen naar school gaat, waardoor verzoekers op een legitieme manier konden hopen dat de voorgelegde elementen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in beschouwing zouden worden genomen.

De Raad merkt op dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling, wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. Vervolgens wordt binnen deze ontvankelijkheidsfase nagegaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Pas wanneer de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard of bevonden zal verweerder de aangehaalde elementen ten gronde beoordelen. Gelet op het hierboven gestelde werd verzoekers’ aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat verzoekers verwijzen naar hun argumenten ten gronde, kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN